

Goseu fer política... política

Una de les conseqüències de l'allargassat cicle electoral que va posar CiU a l'oposició –contra el pronòstic apressat que imposava el resultat contra pronòstic del 16-N–, ha estat el descentrament del partit, que té encara dificultats per trobar el seu espai en el nou mapa polític i institucional. El que li ha de correspondre en una doble clau de lectura: la de la política de partit i la de la política de país. La doble clau que no es pot negar que havia operat, unes vegades millor que altres, en els governs presidits per Jordi Pujol.

Després de les eleccions europees hem sentit diversos caps de files de CiU fer-ne interpretacions que sempre escombren cap a casa. Per exemple, una de ben qüestionable que atribueix els mals resultats a la radicalització sobiranista. En canvi, cap no ha reconegut que el cansament dels electors pot provenir, a banda de la mateixa desil·lusió europea, d'aquest primer semestre de discurs negativíssim de CiU: l'obstinació en la crítica sistemàtica al nou Govern, l'erosió indiscriminada del tripartit que el forma (fins a l'extrem de llançar-se un bon roc a la teulada en forma d'informe sobre els mitjans de comunicació) i la fixació contra ERC (que es resumeix en una permanent gesticulació per semblar més Esquerra que Esquerra només per fotre Esquerra).

Des d'una perspectiva nacional, potser convindria que CiU orienti tota la seva capacitat a mantenir i alimentar un ampli espai nacionalista, i no sols per interès electoral. Si no sap fer-ho, els propers mesos obtindrem sobretot una ben alta frustració. Posem-hi tres fites. Una, si el procés de redacció de l'Estatut esdevé un simple frau, i ho serà si no és vetllat a consciència. Dues, si es deixen extingir, per afany de control, per mesquina visió instrumental o per falta de capacitat de mobilitzar recursos, els espais prepolítics que donen gruix social i, en conseqüència, també polític al nacionalisme. I tres, si la dinàmica caïnita en què tan bé han semblat trobar-se aquest mig any CiU i Esquerra permet, deixeu-m'ho dir brutalment, que el PSC esdevingui, com cada vegada està més que mai en disposició de poder fer, el partit únic i per molts anys.

Amb la llibertat que em dóna sentir-me del tot al marge de les dinàmiques polítiques i partidistes, crec que és hora de fer sense complexos una aposta ben arriscada, prou generosa, molt nacional. Que passa, pel que fa a l'actitud política, per renunciar a la temptació de la picabaralla i la fiscalització mesquina. Quant al missatge, per oferir un

solvent projecte de futur que pugui esdevenir un nou somni col·lectiu. I, en l'estratègia, per maldar per constituir –sense paternalisme ni condescendència ni ressentiment, que de tot n'hi ha hagut massa– un nou front nacional amb Esquerra capaç de governar-nos potser la propera legislatura, potser demà mateix. Que CiU hi posi l'esforç que li correspon. La societat catalana, i especialment els qui en tenen una concepció nacional, no mereixen menys.

*Periodista i professor
de la Universitat Ramon Llull*

“Després de les eleccions europees hem sentit diversos caps de files de CiU fer-ne interpretacions que sempre escombren cap a casa. Per exemple, una de ben qüestionable que atribueix els mals resultats a la radicalització sobiranista”

“Potser convindria que CiU orienti tota la seva capacitat a mantenir i alimentar un ampli espai nacionalista, i no sols per interès electoral. Si no sap fer-ho, els propers mesos obtindrem sobretot una ben alta frustració”

ORIOL IZQUIERDO